

Sygn. akt VII Ka 1106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st .sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Waśniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2016r.

sprawy D. T., córki K. i K. z domu O., ur (...) w M.

oskarżonej o przestępstwo z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt II K 515/15

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt. II sentencji,

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt. I sentencji na podstawie art.66§1i 2 kk i art.67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej D. T. warunkowo umarza tytułem próby na okres 1 (jednego) roku,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IV zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E.S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonej D. T. wykonywanej w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) zł tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 1106/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt. II K 515/15 w sprawie przeciwko D. T. oskarżonej o to, że w okresie od czerwca 2014 r. do grudnia 2014 r. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w miejscowości G. dokonała przywłaszczenia powierzonych pieniędzy w kwocie 16.144,34 zł z tytułu zaległych alimentów na rzecz P. K. oraz bieżących alimentów w kwocie 3500 zł wszystko o łącznej wartości strat 19,644,34 zł na szkodę Dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) działającego na rzecz małoletniego P. K. reprezentowanego przez Dyrektora Domu Dziecka w G.,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzekł:

I oskarżoną D. T. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym ustaleniem, iż w miejsce zwrotu „Dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) działającego na rzecz małoletniego P. K. reprezentowanego przez Dyrektora Domu Dziecka w G.” przyjął „na szkodę małoletniego P. K. reprezentowanego przez Dyrektora Domu Dziecka w G.”, a przywłaszczona kwota wynosi 20143,89 zł i za to na podstawie art. 284 § 2 kk skazał ją na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk, art. 72 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby oraz zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. K. kwoty 20143,89 zł w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku,

III na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżoną z kosztów sądowych w całości.

IV. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. S. kwotę 432 zł tytułem wykonanej obrony z urzędu w postępowaniu sądowym wraz z 23 % tytułem podatku VAT od zasądzzonego wynagrodzenia.

Od powyższego wyroku apelację wniosła oskarżona oraz jej obrońca zaskarżając wyrok w całości.

Oskarżona w nieformalnej apelacji zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o „umorzenie zawiasów i kary”, które wobec niej orzeczono.

Obrońca z urzędu oskarżonej zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonej.

Skarżąca na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzuciła orzeczeniu błęd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na wadliwym ustaleniu, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej jest znaczny, co w konsekwencji skutkowało wymierzeniem oskarżonej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, podczas, gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego wskazuje w sposób jednoznaczny, że zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również stopień jej zawinienia nie są znaczne, a tym samym istnieją przesłanki przemawiające za warunkowym umorzeniem postępowania.

Skarżący podnosząc powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania na okres próby 2 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonej i jej obrońcy zasługują na uwzględnienie w stopniu skutkującym zmianą wyroku na korzyść D. T..

Na wstępie stwierdzić trzeba, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonej czynu. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonej, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Dokonana przez Sąd odwoławczy analiza oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji upoważnia do stwierdzenia, iż została ona przeprowadzona przez ten Sąd z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego, kieruje się własnym, wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje tak długo pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych

w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie Rw 618/74, OSNKW 3-4/1975, poz. 47, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90, OSNKW 7-99/991, poz. 41, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, OSN PiPr 10/1996, poz. 10), co w sprawie niniejszej nie ma miejsca.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż Sąd meriti przeprowadził szczegółową analizę wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków i pozostałych dowodów oraz w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył okoliczności przywłaszczenia przez D. T. powierzonych pieniędzy z tytułu alimentów o łącznej kwocie 20143,89 zł na szkodę małoletniego P. K. reprezentowanego przez Dyrektora Domu Dziecka w G. kwalifikując czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Zasadnie zatem Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, w których przyznała się do winy i przyznała, że alimenty należne jej synowi wydała na własne potrzeby -k.116v. Sąd Okręgowy podzielił także dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadków, które są ze sobą spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i korespondują z wyjaśnieniami oskarżonej oraz znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji - k.31,55-61, 67-76117,131.

Natomiast uwzględnić należało słuszne stanowisko obrońcy oskarżonej zaprezentowane w apelacji, sugerujące warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej na okres próby

2 lat. Orzeczenie kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat tytułem próby jest zbytnią represją karną. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona kara za popełniony przez oskarżoną czyn nie jest rozstrzygnięciem trafnym jeśli weźmie się pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu D. T. jak i stopień zawinienia. Warunkowe umorzenie postępowania karnego na podstawie art.66 § 1 i 2 k.k. możliwe jest wówczas, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Obydwie te przesłanki muszą być ustalone odrębnie, w sposób niezależny od siebie. Ustawa wymaga, aby zarówno wina sprawcy nie była znaczna, jak i stopień społecznej szkodliwości był oceniany jako taki, który nie jest znaczny (A. Zoll, w: G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz do art. 1–116, red. A. Zoll, Kraków 2004, s. 997). Stopień zawinienia natomiast podlega ocenie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności decydujących o przypisaniu winy, a więc dojrzałości sprawcy, jego poczytalności, zdolności do rozpoznania bezprawności zachowania, ewentualnych anormalnych sytuacji motywacyjnych. Jest oczywiste, że ustawowe wymaganie, aby stopień winy nie był znaczny, oznacza, że wina sprawcy musi być ustalona ponad wszelką wątpliwość.

W niniejszej sprawie D. T. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu nie negując na żadnym etapie postępowania swojego sprawstwa. Potwierdziła, że otrzymane pieniądze ostatecznie wydatkowała na własne bieżące potrzeby – kupno samochodu, spłatę długów, opał. Okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, zaś czyn zarzucany oskarżonej jest zagrożony karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga fakt, iż oskarżona nie była dotychczas karana. Jej postawa, warunki i właściwości osobiste, wykazują, że nie jest ona osobą zdemoralizowaną, przejawiającą lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Jest ona osobą prowadzącą ustabilizowany tryb życia. Można zatem w sposób uzasadniony stwierdzić, iż działanie oskarżonej miało charakter incydentu, co na przyszłość kształtuje pozytywną prognozę kryminologiczną i pomimo umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego. **Jednocześnie zwrócić należy uwagę, iż D. T. naprawiła szkodę i uregulowała należności** i to jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku- k.164

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że:

- uchylono rozstrzygnięcie z pkt. II sentencji, a w ramach rozstrzygnięcia z pkt.I sentencji na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej D. T. warunkowo umorzono tytułem próby na okres 1 (jednego) roku i w pozostałej części utrzymano wyrok w mocy - art. 437 § 2 k.p.k., art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Na podstawie art. 624§1 kpk zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.

Ponadto zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. S. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonej wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku od towarów i usług od tej opłaty.